

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E. K.**, bývajúcej v R.O.R., proti žalovanému **J. Ď.**, bývajúcemu v L., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. M. K., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., o zaplatenie **2 306,51 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 9 C 113/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2011 sp. zn. 14 Co 178/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

- I. **o d m i e t a** dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2011 sp. zn. 14 Co 178/2010 zmeňujúcemu rozsudok Okresného súdu Lučenec z 31. mája 2010 č.k. 9 C 113/2005-526, pokiaľ dovolanie smeruje proti časti tohto výroku ukladajúcej žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni do 3 dní sumu 949,25 € so 6 % ročným úrokom z omeškania počnúc 10. júnom 2005 do zaplatenia,
- II. **z r u š u j e** výrok rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2011 sp. zn. 14 Co 178/2010, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Lučenec z 31. mája 2010 č.k. 9 C 113/2005-526 v jeho žalobu zamietajúcej časti zmenený tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní sumu od 949,25 € do 1 667,66 € so 6 % ročným úrokom z omeškania počnúc 10. júnom 2005 do zaplatenia; tento rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušuje tiež vo výrokoch o náhrade trov.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 31. mája 2010 č.k. 9 C 113/2005-526 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 949,25 € titulom bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka), ktoré získal na jej úkor užívaním nehnuteľností, ktorých je podielovou spoluvlastníčkou. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci sú podieloví spoluvlastníci (žalobkyňa v podiele 3/5 a žalovaný v podiele 1/5) pozemku, ktorý sa nachádza v katastrálnom území R. a je vedený na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – lesný pozemok vo výmere X. m². Z tohto pozemku žalovaný užíval v čase od 12. júla 2003 do 12. júla 2005 bezodplatne časť vo výmere X. m², na ktorej sa nachádza areál „Rekreačného strediska O.“. Pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného vychádzal z výšky obvyklého ročného nájomného, ktoré určil znalec Ing. Z. L. (0,12 €/1 m²). Výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného, ktoré získal na úkor žalobkyne, určil súd prvého stupňa výpočtom: $3\,955\text{ m}^2 (3/5 \text{ z výmery } X. \text{ m}^2) \times 0,12\text{ €} \times 2$ (počet rokov) $\approx 949,25\text{ €}$. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni priznal tiež príslušenstvo prisúdenej sumy – 6 % ročný úrok z omeškania od 10. júna 2005 do zaplatenia (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a § 151 ods. 7 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie obaja účastníci konania. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 22. marca 2011 sp. zn. 14 Co 178/2010 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní sumu 1 667,66 € so 6 % ročným úrokom z omeškania počnúc 10. júnom 2005 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení sa nestotožnil so súdom prvého stupňa, pokiaľ výšku obvyklého nájmu priznal žalobkyni len v rozsahu 3/5 a za užívanie časti pozemku iba vo výmere 6 592 m²; k tomu poznamenal, že ide o plochu zastavanú ústrednou rekreačnou budovou, na ktorej sú zriadené parkoviská, asfaltové chodníky, trávniky a tenisové kurty. Keďže túto časť pozemku užíva výlučne žalovaný, nebol dôvod pre určenie rozsahu jeho užívania iba podielom 3/5. Odvolací súd priznal žalobkyni náhradu za užívanie aj ďalšej časti pozemku vo výmere X. m² [X. m² (plocha, za užívanie ktorej žalobkyňa žiadala náhradu) – 6 592 m² (plocha užívaná výlučne žalovaným) = X. m²], ktorá je voľne prístupná aj niektorým chatárom a rekreačným návštevníkom. Uviedol, že „priznaná náhrada zodpovedá minimálnemu rozsahu užívania žalovaným“. Odvolací súd nepovažovalo za účelné vypracovanie geometrického plánu, lebo pre daný spor boli postačujúce výsledky

ohliadky miesta samého a znalecký posudok vypracovaný Ing. P. K.. Za užívanie pozemku vo výmere X. m² žalobkyni prináleží náhrada po 0,12 €/1 m² vo výške 833,83 € ročne, čo za 2 roky predstavuje náhradu 1 667,66 €. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania vo výške 6 % z prisúdenej istiny, a to od 10. júna 2005, kedy sa ocitol v omeškani s plnením (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Podľa jeho názoru došlo v konaní k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že odvolací súd v časti týkajúcej sa plochy vo výmere X. m² postupoval tak, akoby žalobkyňa bola výlučnou vlastníčkou tejto časti pozemku a žalovaný výlučným užívateľom, i keď v konaní nebolo preukázané, že túto plochu užíva len žalovaný. Odvolací súd úplne prehliadol, že žalobkyňa je iba spoluvlastníčkou tejto plochy (v podiele 3/5) a že jej ďalšími spoluvlastníkmi a oprávnenými užívateľmi sú žalovaný a J. J. (v podieloch po 1/5). Žalobkyňa neodôvodnene požaduje celkovú náhradu len od žalovaného, hoci na užívaní spornej plochy sa podieľajú aj majitelia chatiek. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne aj čo sa týka plochy vo výmere X. m² – užívanie tejto časti sporného pozemku žalovaným nebolo ničím preukázané. Znalec Ing. P. K. sa vo svojom znaleckom posudku touto otázkou vôbec nezaoberal. Odvolací súd napriek tomu priznal žalobkyni náhradu aj za užívanie plochy X. m²; dôvody, pre ktoré tak postupoval, ale náležite nevysvetlil. V dôsledku nesprávností, ku ktorým došlo pri určení rozsahu užívaných plôch, došlo aj k nesprávnemu určeniu peňažnej náhrady za ich užívanie. Dovolateľ dodal, že hodnotu pozemkov vedených v katastri nehnuteľností ako lesné pozemky mohol stanoviť len znalec z odboru lesné hospodárstvo, teda nie znalec z odboru stavebníctvo. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal najskôr, či dovolanie v celom rozsahu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 237 O.s.p. (viď ďalej 1.) a § 238 O.s.p. (viď ďalej 2.).

1. Ustanovenie § 237 O.s.p. vyjadruje zámer, aby v prípade výskytu mimoriadne závažných procesných väd bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd ex offio skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p. nenamietal a žiadna z týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

2. Občiansky súdny poriadok v § 238 ods. 1 ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Niet pochýb, že dovolaním žalovanej je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 2 a 3 O.s.p. Zostalo posúdiť, či podané dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p.

Prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku (§ 238 ods. 1 O.s.p.) je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak oba súdy inak posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie veci, v dôsledku čoho rozdielne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol, rozhodnutie slovne vyjadril alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či vo výrokoch rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú zvolené rovnaké formulácie – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd vo svojom rozsudku posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

I keď v dovolaní žalovaného sú zvolené niektoré formulácie a slovné spojenia, ktoré by mohli naznačovať, že dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu ako celok (všetky jeho výroky) a ako celok ho aj žiada zrušiť, z určujúceho hľadiska – z hľadiska obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.) dovolania – vyplýva, že jeho mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní sumu 1 667,66 € s príslušenstvom.

Riešenie otázky prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. treba založiť na porovnaní (obsahu) rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu z aspektu nimi upravených práv a povinností účastníkov konania. Na základe tohto porovnania dovolací súd konštatuje, že:

- a) súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 949,25 € s príslušenstvom a žalobu vo zvyšku zamietol,

b) odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 667,66 € s príslušenstvom a žalobu vo zvyšku zamietol.

Odvolací súd svojím rozhodnutím zvýšil sumu, ktorú žalobkyni prisúdil súd prvého stupňa. Priznal jej jednak tú istú sumu ako súd prvého stupňa (949,25 € s príslušenstvom) a nad jej rámec ešte aj sumu od 949,25 € do 1 667,66 €. Priznaním sumy 949,25 € s príslušenstvom rozhodol odvolací súd z hľadiska konštituovania práv a povinností zhodne so súdom prvého stupňa; čo do tejto sumy (949,25 € s príslušenstvom) ide teda o rozsudok potvrdzujúci, i keď je dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu priznávajúci žalobkyni túto sumu označený ako „zmeňujúci“. Procesná prípustnosť dovolania v časti, ktorá smeruje proti tomuto výroku, z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. nevyplýva. Dovolací súd konštatuje, že z rozhodujúceho (obsahového) hľadiska tu v danej časti ide o potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. I keď z obsahu dovolania nevyplýva, že by dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu aj v časti zamietajúcej žalobu nad sumu 1 667,66 €, dovolací súd (iba ako poznámku) uvádza, že žalovaný by v tejto časti nebol subjektívne oprávnený podať dovolanie (R 50/1999) a že súdy oboch nižších stupňov rozhodli aj v tejto časti zhodne.

Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bola žalobkyni priznaná suma 949,25 € s príslušenstvom, odmietol (viď výrok I. tohto uznesenia dovolacieho súdu) ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku nie je procesne prípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Vo zvyšnej časti je dovolanie žalovaného prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p., lebo smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že súdom prvého stupňa priznaná suma 949,25 € s príslušenstvom bola odvolacím súdom zvýšená na 1 667,66 € s príslušenstvom. Len v tejto časti mohol dovolací súd preskúmať dovolaním napadnuté rozhodnutie súdu a len v tejto časti mohol pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov.

Dovolacie dôvody upravuje § 241 ods. 2 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p.,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Ako už bolo uvedené vyššie, procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Žalovaný tvrdí, že v preskúmvanej veci došlo k tzv. k inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V danej veci žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie sumy, ktorá podľa jej názoru predstavuje bezdôvodné obohatenie získané na jej úkor žalovaným tým, že bezodplatne užíval nehnuteľnosti, ktorých je žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou.

Bezodplatné užívanie veci bez právneho titulu (dôvodu) vykazuje znaky bezdôvodného obohacovania sa. Výšku bezdôvodného obohacovania v takom prípade vyjadruje peňažná čiastka, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie veci. Pokiaľ je výška náhrady za takéto užívanie závislá aj na účele a spôsobe užívania, treba prihliadnúť aj na podstatu (spôsob a rozsah) faktického užívania subjektom, ktorý sa bezdôvodne obohatil (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 34/2010). Prihliadne sa pritom na účel a spôsob užívania a na druh právneho dôvodu, ktorým sa spravídla užívanie zakladá; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady určuje podľa obvyklej hladiny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe nájomnej zmluvy (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 8/2009).

Dovolateľ namieta, že odvolací súd nesprávne určil plochu (výmeru) ním užíwanej časti pozemku, prehliadol, že túto plochu neužíva výlučne on, ale aj tretie osoby (vlastníci chatiek) a výšku bežného (trhového) nájomného a rozsah ním užíwanej plochy zisťoval na základe znaleckých posudkov, ktoré nemohli byť podkladom pre prijatie správnych právnych záverov.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno

úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd oprávnený za tým účelom vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov už len z toho dôvodu, že na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť vykonávať dôkazy (prehodnocovať skutkové zistenia možno len na podklade výsledkov vykonaného dokazovania). Samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi nie je inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 42/1993). Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. V dovolacom konaní sa ex offio posudzuje len zákonnosť postupu súdu pri vykonávaní dokazovania (súladi jeho procesného postupu so zákonom). K nesprávnostiam hodnotenia dôkazov môže dovolací súd prihliadnuť len v prípade procesne prípustného dovolania, ak by výsledok hodnotenia dôkazu (záver) bol v rozpore so zásadami formálnej logiky (pravidlami logického myslenia). Pokiaľ dovolací súd v tomto zmysle rozpor nezistí, je v rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. oprávnený skúmať iba to, či zistený skutkový stav umožňoval právny záver, ku ktorému dospel odvolací súd (viď tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 83/2010).

Žalovaný v konaní namietal nielen správnosť určenia výmery zodpovedajúcej areálu rekreačného strediska, ale aj to, že žalobkyňa ničím nepreukázala svoje tvrdenie, že len on užíva časť pozemku vo výmere X. m². V konaní vypočutí majiteľa chát – svedkovia J. J. a I. A. potvrdili, že tiež vstupujú do areálu rekreačného strediska a užívajú niektoré jeho časti. Zo zápisnice spísanej 4. júna 2008 pri ohliadke miesta (č.l. 365 spisu) vyplýva, že prístup cez plochu rekreačného areálu majú zabezpečenú aj ďalší vlastníci a že v areáli sa nachádza parkovisko slúžiace ako odstavná plocha pre chatárov. Vzhľadom na tieto zistenia je v rozpore so zásadami formálnej logiky skutkový záver súdu, že výlučne žalovaný je užívateľom tejto plochy. Na druhej strane – k spochybňovaniu veľkosti tejto plochy – treba uviesť, že žalovaný ju sám vyznačil pre účely znaleckého dokazovania drevenými kolíkmi (viď č.l. 370 spisu) a z ničoho nevyplýva, že by sa znalec Ing. P. K. týmto vyznačením spornej plochy neriadil.

Skutočnosť, že žalobkyňa nie je výlučnou vlastníčkou sporných plôch, ale len ich podielovou spoluvlastníčkou (v podiele 3/5), nebola v konaní sporná. V rozpore s tým a tiež so zákonom [§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka (podiel vyjadruje mieru, akou sa

spoluvlastník podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci), § 451 Občianskeho zákonníka (kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať) a § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka (predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal)] bol preto záver odvolacieho súdu, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu za užívanie vo výške zodpovedajúcej nielen jej spoluvlastníckemu podielu, ale (až) výške, ktorá by jej patrila iba ak by bola výlučnou vlastníčkou danej plochy. Dovolateľ v súvislosti s tým správne argumentuje, že v rozhodujúcom čase boli podielovými spoluvlastníkmi okrem žalobkyne aj J. J. a E. Ž. (žalovaný nadobudol spoluvlastnícky podiel na sporných plochách až v priebehu konania kúpnu zmluvou zo 16. júna 2006, podľa ktorej bol vklad do katastra povolený pod č. V. – vid' č.l. 287 spisu).

V súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami zákona nie je ani záver odvolacieho súdu, že žalovaný – akoby výlučný užívateľ – je povinný zaplatiť žalovanej náhradu za užívanie ďalšej plochy vo výmere X. m² („čo zodpovedá minimálnemu rozsahu užívania žalovaným“), ktorú však aj podľa zistení súdov neužíva iba on sám, ale okrem neho aj majitelia chát a návštevníci rekreačného strediska. Obsah slovného spojenia „minimálny rozsah užívania žalovaným“ pritom odvolací súd bližšie nevysvetlil a skutkovo nekonkretizoval. Jeho rozhodnutie je v časti tohto odôvodnenia preto nepreskúmateľné (vid' § 211 ods. 2 O.s.p., § 157 ods. 2 O.s.p. a tiež R 111/1998).

Z dôvodov uvedených vyššie dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že oba dovolacie dôvody (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.) boli v dovolaní uplatnené opodstatnene. Dovolací súd preto výrokom II. tohto uznesenia rozsudok odvolacieho súdu napadnutý procesne prípustnou časťou dovolania zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Ako súvisiace zrušil tiež výroky zrušovaného rozhodnutia o trovách konania.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. decembra 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková